

chưa và những biến cố lớn lao sẽ đến và chuyển cho anh cùng vô số kẻ khác. Đây là những Sự-kiện Vĩ-đại cho chúng ta.

Hãy tự quên mình cho Thượng-Đế, khi anh hiểu biết Thượng-Đế. Hãy nhìn nhận lỗi lầm của anh với Ngài và với những người bạn hội viên của anh. Hãy dọn sạch sẽ những đồ nát trong quá-khứ của anh. Hãy tự do cho kẻ khác những cái gì anh tìm thấy và hãy gia-nhập hội chúng tôi. Chúng tôi sẽ cùng với anh trong một Hội Tinh-Thàn và anh sẽ chắc chắn gặp một số chúng tôi khi anh mệt mỏi, đi khó khăn trên Đường Hạnh phúc của Định-mệnh.

Cầu xin Thượng-Đế phù hộ và giữ anh trong tay Ngài.

CƠN ÁC MỘNG CỦA BÁC-SĨ BOB

Một người đồng sáng-lập Hội Nhũng Người Nghiện Rượu Ăn Danh. Hội chúng tôi ra đời vào ngày 10 tháng 6 năm 1935, đây là ngày đầu tiên ông vĩnh-viễn từ bỏ rượu.

Đến năm 1950, năm ông qua đời, ông đã mang thông-điệp của Hội Nhũng Người Nghiện Rượu Ăn Danh đến hơn năm ngàn người nghiện rượu cả nam lẫn nữ giới và ông đã cho tất cả những người này dịch-vụ y-khoa trị liệu, mà không có ý nghĩ lấy tiền chi phí chữa bệnh.

Trong dịch-vụ y-tế phi thường này, ông được sự giúp đỡ của nữ tu Ignatia tại bệnh viện St. Thomas ở Akron, Ohio, một trong những người bạn vĩ đại của hội chúng tôi.

* * *

*

Tôi sinh trong một làng nhỏ ở New England, có khoảng bảy ngàn người. Như tôi nhớ lại, tiêu-chuẩn đạo đức thông thường ở đây cao hơn mức trung bình rất nhiều. Mọi thứ rượu, hoặc bia không được bán ở trong vùng, ngoại trừ tại tiệm rượu của tiểu-bang, ở đó một người muốn mua một chai rượu, hắn phải thuyết-phục nhân-viên bán hàng rằng hắn thật sự cần chai rượu đó. Nếu không có bằng chứng này, người mua

rượu sẽ phải ra về tay không, điều đó sau này làm cho tôi tin rằng, rượu là một phương thuốc trị bá chứng cho mọi bệnh tật của con người. Những người nhận được rượu gởi từ Boston hoặc Nữu-ước bằng đường hỏa tốc, được hầu hết những người lương-thiện trong thành-phố nhìn với cặp mắt khinh-bỉ và thù nghịch. Thị-trấn này đầy những nhà thờ và trường học, ở đó tôi theo đuổi việc học đầu tiên trong đời.

Cha tôi là một người chuyên môn mà năng lực của ông được mọi người công nhận, cha mẹ tôi là những người hoạt-động nhất trong nhà thờ. Cả cha và mẹ tôi đều thông-minh hơn hẳn những người trung-bình.

Thật không may cho tôi, tôi là đứa con duy nhất, có lẽ điều đó gây ra sự ích-kỷ, đã góp phần quan-trọng đưa tôi đến nghiện rượu.

Từ thời thơ ấu đến trung-học, không nhiều thì ít, tôi đã bị bắt buộc phải đi đến nhà thờ, vào lớp học thánh-kinh chúa-nhật và dâng lễ buổi chiều, buổi tối lễ Chúa thứ hai và đôi khi hội họp cầu nguyện vào tối thứ tư. Điều này đã ảnh-hưởng làm tôi không bao giờ bước chân đến cửa nhà thờ, khi tôi được tự-do, không bị các bậc sinh-thành kèm ché nữa. Giải-pháp này tôi đã cương-quyết giữ trong bốn mươi năm sau, ngoại trừ những trường-hợp có vẻ kém khôn-ngoan, nếu tôi vắng mặt ở đó. Sau bậc trung-học, tôi vào học bốn năm tại một trong những đại-học tốt nhất của quốc-gia này, ở đó uống rượu được xem như là một hoạt-động chính, ngoài những hoạt-động thông thường. Hầu hết mọi người đều uống rượu. Tôi đã uống càng ngày càng nhiều hơn, và tôi đã có nhiều vui sướng không buồn

phiền về cả sức khỏe hoặc tài chánh. Dường như tôi có thể trở lại bình thường sáng hôm sau, tốt hơn so với hầu hết những bạn bè uống rượu của tôi, họ gắt gỏng với những cơn nôn mửa. Không một lần nào trong cuộc đời của tôi, tôi bị đau đầu, sự kiện này đưa tôi đến tin tưởng rằng, tôi là một kẻ nghiện rượu hào như ngay từ lúc ban đầu. Suốt cả đời tôi, dường như tập trung làm những việc mà tôi muốn làm, không để ý đến quyền hạn, ước muón hoặc đặc quyền của kẻ khác; trạng thái tinh-thần của tôi như thế, đã trở nên càng ngày càng mãnh liệt cùng với thời-gian trôi qua. Tôi đã tốt-nghiệp với “hạng danh-dụ” trong mắt kính-phục của những người bạn nhậu, nhưng không phải trong mắt của ông Khoa-trường.

Ba năm tiếp sau, tôi trải qua thời gian ở Boston, Chicago và Montréal, làm việc trong một hãng lớn chuyên bán đồ phụ-tùng hỏa xa, đủ loại máy và nhiều thứ trang bị lớn. Trong những năm này, tôi uống rượu quá nhiều tùy theo túi tiền của tôi, nhưng vẫn chưa phải trả một hình phạt lớn lao nào, dù tôi đã bắt đầu run rẩy mỗi sáng. Tôi chỉ mất có nửa ngày làm việc trong thời gian ba năm này.

Hành-động tiến lên kế tiếp của tôi là học y-khoa vào một trong những đại học lớn nhất của quốc gia. Ở đó, tôi đã uống rượu với sự nồng nhiệt lớn lao hơn bất cứ thời kỳ nào trước đây. Tính về khả năng phi-thường trong việc uống bia của tôi, tôi được tuyển lựa vào hội viên của một trong nhiều hội uống rượu, và không bao lâu đã trở thành một trong những người lãnh đạo. Nhiều buổi sáng, tôi đến lớp học và đều ngay cả đã

chuẩn bị bài vở đầy đủ, tôi phải trở về nhà vì sự run rẩy của tôi, tôi không muốn vào lớp học sơ bị mọi người chú ý và bị gọi lên trả bài.

Sự việc này càng tồi tệ hơn cho đến mùa xuân năm thứ hai, sau một thời gian uống rượu lâu dài, tôi đã quyết định, tôi không thể hoàn tất việc học, vì vậy tôi sắp xếp đồ đạc vào vali và đi miền nam, ở một tháng trong nông-trại rộng lớn của bạn tôi. Khi tôi đã tỉnh trí, tôi quyết định từ bỏ học đường và nên trở lại tiếp tục làm việc, điều đó thật là ngu xuẩn. Khi tôi về đến trường, tôi khám phá ban giáo sư có ý tưởng khác trong việc này. Sau nhiều thảo-luận, họ cho phép tôi trở lại trường và tôi đã đậu các kỳ thi với điểm cao. Nhưng họ nhìn tôi khinh bỉ, và không để ý đến tôi nữa. Sau nhiều cuộc thảo-luận gay-cấn, cuối cùng họ cho tôi đủ điểm và tôi phải chuyển sang một đại học nổi tiếng khác của quốc-gia, và ghi danh vào năm thứ ba trong mùa thu năm đó.

Ở đây tôi càng uống rượu dữ dội hơn và những người bạn tôi trong nhà nội trú, họ bắt buộc phải gọi cha tôi, người làm một cuộc hành-trình dài trong cố gắng hão-huyền để giúp tôi khỏi bệnh nghiện rượu. Việc này ảnh hưởng rất ít và tôi tiếp tục uống rượu, cùng sử dụng những thứ rượu nặng hơn những loại trước đây.

Rồi cũng đến những kỳ thi cuối cùng, tôi vẫn tiếp tục những cơn nhậu nhẹt say sưa. Khi tôi vào phòng viết những bài thi, tay tôi run rẩy vì vậy tôi không thể nào cầm được cây bút. Tôi đã đưa thầy giáo ít nhất ba quyển bài làm toàn là giấy trắng. Dĩ nhiên tôi đã hỏng

thi và tôi phải học trở lại hơn hai mùa nữa, cùng phải tuyệt đối không uống rượu, nếu tôi muốn tốt nghiệp. Tôi đã làm được điều này, và tôi đã tự chứng tỏ xứng đáng tốt nghiệp đối với ban giáo-sư về cả hạnh-kiệm lắn học vấn.

Tôi đã tìm được nơi thực tập y-khoa tại một thành phố miền tây và tôi đã trải qua hai năm ở đó. Trong thời gian hai năm này, tôi quá bận và khó rời nhà thương để ra ngoài uống rượu. Tôi cũng không muốn gây ra những hậu quả rắc rối về việc này.

Khi hoàn tất hai năm thực-tập, tôi mở văn-phòng khám bệnh ở dưới phố, tôi đã có tiền và như mọi thời trên thế giới này, sự nhiều tiền có thể gây phiền phức cho bao-tử. Tôi mới khám phá rằng, một vài ly rượu có thể làm giảm sự dày hoi trong bao tử, ít nhất mỗi lần cũng được vài giờ, điều đó không khó khăn chút nào đưa tôi trở lại với rượu, người bạn cũ dày khoan-dung của tôi.

Đến lúc này, tôi bắt đầu trả cái giá quá đắt về vật chất, trong hy-vọng để chữa trị, tôi tự nguyện giam mình trong một nhà thương ở địa phương ít nhất mười hai lầu. Tôi đang ở giữa thời kỳ vô cùng nguy hiểm, bởi vì nếu tôi không uống rượu bao tử hành hạ tôi, và nếu tôi uống rượu, thàn kinh tôi vô cùng đau nhức. Sau ba năm như vậy, tôi như kẻ bị thương trong một bệnh viện địa-phương, ở đó người ta muốn giúp tôi, nhưng tôi nhờ một người bạn lén đem cho tôi một chai rượu hoặc tôi phải ăn cắp rượu trong tòa nhà này, do đó tình-trạng sức khỏe của tôi đã suy sụp nhanh chóng.

Cuối cùng cha tôi đã gởi một vị bác sĩ từ quê hương đến để đưa tôi về nhà và tôi đã nằm liệt giường trong hai tháng trước khi có thể đi ra ngoài. Tôi đã ở lại quê tôi vài tháng nữa, rồi trở về tiếp tục công việc tại phòng mạch. Tôi nghĩ, tôi phải vô cùng sợ hãi những điều đã xảy ra, hoặc lời cảnh cáo của vị bác sĩ, hoặc có lẽ cả hai, vì vậy tôi đã không uống rượu lại cho đến khi toàn quốc cấm rượu.

Với việc chấp thuận đạo luật sửa đổi thứ mười tám, đạo luật cấm rượu, tôi cảm thấy được an toàn hơn. Tôi biết mọi người có thể mua vài chai rượu hoặc vài thùng rượu nếu họ có tiền, điều đó bây giờ không còn nữa. Tuy vậy, việc này không làm nên sự khác biệt lớn lao, ngay khi nếu tôi muốn uống rượu. Vào lúc này, tôi không biết một số lượng hạn chế rượu, chính phủ có thể cho phép những người bác sĩ như chúng tôi được quyền tồn trữ và tôi cũng không biết những người buôn lậu rượu đã sớm xuất hiện. Trước tiên tôi uống rượu một cách điều độ. Nhưng không bao lâu, tôi trở về thói quen cũ, uống quá nhiều làm thương tổn sức khỏe tôi một cách khốc liệt tai hoạ như trước đây.

Trong thời gian vài năm sau, hai nỗi lo sợ lớn dần lên trong tôi, một sự lo sợ về mất ngủ, và một sự lo sợ khác về hết rượu. Không phải là một người lý tưởng, tôi biết rằng, nếu tôi không giữ tình trạng lành mạnh để kiếm tiền, tôi sẽ hết rượu ở trong kho dự-trữ. Trong hầu hết thời gian này, tôi đã không uống rượu buổi sáng, lúc vô cùng khao khát, tôi đã uống nhiều liều thuốc an-thàn để làm dịu những con run rẩy, điều này làm tôi xuống tinh-thần kinh-khủng. Thỉnh thoảng tôi

phải uống buổi sáng, nhưng khi uống như vậy, tôi chỉ có vài giờ tỉnh táo để làm việc. Điều này làm tôi ít cơ hội để dẫu rượu mang về nhà mỗi buổi chiều, và trong trường hợp đó có nghĩa là một đêm tràn-trọt mất ngủ, tiếp theo một buổi sáng run rẩy không thể nào chịu đựng được. Trong mười lăm năm sau, tôi có cảm giác đủ rằng, không bao giờ đi đến bệnh-viện, nếu tôi đã uống rượu, và ít khi tôi tiếp bệnh-nhân. Đôi khi tôi đã ăn núp trong một hội quán mà ở đó tôi là hội-viên và tôi có thói quen ghi tên mướn khách-sạn dưới một tên giả. Nhưng bạn hữu tìm ra tôi và tôi phải về nhà, nếu họ hứa, tôi không bị la rầy.

Nếu vợ tôi dự định đi ra ngoài trong buổi xế trưa, tôi tích-trữ một số rượu và lén đem về nhà dẫu ở trong kho than, nơi giữ quần áo để giặt, sau những cánh cửa, trên trần nhà, dưới hầm và nơi nứt nẻ dưới sàn nhà. Tôi cũng dùng những cái rương cũ, những thùng chứa lon hộp cũ và ngay cả những đồ chứa tàn tro. Bồn nước trong phòng rửa mặt tôi không bao giờ xử-dụng đến, vì nó dễ dàng tìm thấy. Sau này tôi nhận ra, vợ tôi thường quan sát nơi đó. Tôi thường để những chai rượu nhỏ trong bao tay có lông thú, và đặt ở cửa sau trong những ngày mùa đông, dù bóng tối để dẫu kín. Tôi đã dẫu rượu sau bậc thềm, nơi đó tôi có thể lấy ra dễ dàng khi cần. Thỉnh thoảng tôi mang rượu ở trong túi, nhưng họ có thể kiểm-soát và điều đó trở nên nguy-hiểm. Tôi thường để những chai rượu nhỏ bé ở trong túi quần áo tôi. Sự dẫu diêm này tốt đẹp, cho đến khi vợ tôi và tôi đi xem tài-tử Wallace Beery trong vở kịch "Tugboat Annie", sau đó ống quần của tôi bị rách

phơi ra và âm mưu bị bại lộ.

Tôi không muốn chôan chô để kể tất cả những kinh-nghiệm của tôi tại bệnh-viện hay tại nhà thương điên.

Trong tất cả thời gian này, bạn bè chúng tôi trở nên lạnh nhạt và xa lánh. Chúng tôi không còn được mời tham dự tiệc tùng vì tôi có thể chắc chắn nói cơn và vợ tôi cũng không dám mời ai vì cùng lý do tương tự. Nỗi lo sợ mất ngủ đòi hỏi tôi phải uống say mỗi đêm, nhưng để uống được nhiều rượu vào đêm sau, tôi phải ngưng uống trong ban ngày, ít nhất tới bốn giờ chiều. Việc thường xuyên đều đặn này, ít khi gián đoạn, đã tiếp tục như thế trong mười bảy năm. Thật là một con ác mộng khủng khiếp, phải làm để kiếm tiền mua rượu, lén đem rượu về nhà, uống say sưa, buổi sáng run rẩy rồi phải dùng một số lượng lớn thuốc an thần để giúp tôi có thể làm việc kiếm tiền và sự truy lạc chán chường như thế tiếp diễn. Tôi thường hứa với vợ, bạn hữu và con tôi rằng, tôi sẽ không uống rượu nữa; lời hứa của tôi chỉ giữ được trong một ngày, dù tôi đã rất thành thật khi tôi hứa như vậy.

Để có lợi cho những kẻ có khuynh-hướng thực-nghiệm tôi phải nói về việc uống bia. Khi lần đầu tiên uống lại bia, tôi nghĩ rằng tôi được an toàn. Tôi có thể uống thật nhiều khi muốn, bia thật vô hại, và không ai say vì bia cả. Vì vậy tôi mua bia chất đầy hầm với sự cho phép do người vợ tốt của tôi. Không bao lâu, trước khi tôi khởi sự uống ít nhất một thùng ruồi bia trong một ngày, tôi đã mập thêm 30 pounds trong vòng hai tháng, giống như một con heo và cảm thấy khó

chịu với hơi thở ngắn. Rồi một việc xẩy đến với tôi, sau khi một người nồng nặc hơi bia, không ai có thể nói hắn say vì rượu gì, vì vậy tôi bắt đầu gia tăng lượng rượu mạnh bằng cách uống thăng những loại rượu khác. Dĩ-nhiên kết quả rất là tai hại và nó đã chấm dứt sự thực-nghiệm uống bia của tôi.

Về thời gian thực nghiệm uống bia, tôi được quăng vào trong một đám đông, họ hấp dẫn tôi, bởi vì họ có vẻ bình thường, có sức khoẻ và hạnh-phúc. Họ nói chuyện hoàn toàn tự-do từ những bối rối mà tôi không bao giờ có thể làm được, và họ dường như rất thư thả trong mọi hoàn cảnh và tỏ ra rất khỏe mạnh. Hơn nữa, họ dường như rất hạnh-phúc. Còn tôi, tôi tự biết lúc nào cũng như đau ốm, sức khỏe của tôi đã đến thời kỳ đổ vỡ, tôi đang ở trong giai đoạn khốn cùng. Tôi cảm thấy họ có những điều mà tôi không có, từ đó tôi có thể sẵn sàng rút ra những điểm lợi ích. Tôi biết rằng, có một vài điều về trạng thái tinh-thần, nó không hấp dẫn tôi nhiều lắm, nhưng tôi nghĩ nó vô hại. Tôi nghĩ đến việc này nhiều lần và nghiên-cứu trong hai năm rưỡi sau, nhưng tôi vẫn còn quá say mỗi đêm. Tôi đọc mọi thứ, tôi có thể tìm được, và thảo luận với mọi người mà tôi nghĩ họ hiểu biết về vấn đề tinh-thần này.

Vợ tôi trở nên chú-ý sâu xa và sự chú tâm của nàng nuôi sống hy-vọng của tôi, dù lúc đó tôi không nghĩ vấn-đề tinh-thần có thể giải quyết sự nghiện rượu của tôi. Vợ tôi đã giữ vững niềm tin và can đảm trong suốt những năm này, tôi sẽ không bao giờ biết, nhưng nàng đã hy-sinh như thế. Nếu nàng không có những đức tính đó, tôi biết tôi có thể đã chết từ lâu. Những

người nghiện rượu chúng tôi, với vài nguyên-nhân dường như có khả năng đặc-biệt ban cho trong việc chọn lựa những người vợ tốt đẹp nhất trên thế giới. Nhưng vì sao, họ là mục tiêu để chúng tôi hành hạ và làm khổ họ, tôi không có thể giải thích được.

Vào khoảng thời gian này, một người đàn bà gọi điện thoại cho vợ tôi một xế trưa thứ bảy nói rằng, bà muốn tôi gặp một người bạn của bà vào chiều hôm đó, người bạn của bà có thể giúp tôi. Đó là ngày, trước ngày Tưởng Nhớ Mẹ (Mother's Day) và tôi trở về nhà quá say sưa, tôi mang vào nhà một chậu cây lớn, đặt xuống bàn và sau đó đi lên lầu rồi ngất xỉu. Ngày hôm sau bà gọi lại. Muốn tò ra lịch sự, dù tôi cảm thấy quá yếu, tôi nói : "Thôi chúng ta gọi điện thoại đi", và ép vợ tôi hứa chúng tôi chỉ đến chơi không quá mươi lăm phút.

Chúng tôi vào căn nhà của bà đúng năm giờ chiều và chúng tôi ra về lúc mười một giờ mười lăm phút ban đêm. Sau đó tôi đã có vài lần nói chuyện ngắn ngủi với người đàn ông này, và tôi ngưng uống rượu tức thời. Sự ngưng uống rượu này kéo dài được ba tuần lễ; rồi tôi đến thành-phố Atlantic để tham-dự hội-nghị của một hội quốc gia mà tôi là hội-viên, hội-nghị diễn ra trong vài ngày. Tôi uống tất cả những chai rượu Scotch mà họ có ở trên toa xe lửa và mua thêm một số trên con đường đến khách sạn. Hôm đó là chúa nhật. Tôi quá say đêm đó, rồi nghỉ uống trong ngày thứ hai cho đến bữa cơm tối, rồi tiếp tục say trở lại. Tôi đã uống tất cả rượu mà tôi muốn tại quầy rượu, rồi khi về phòng tôi tiếp tục uống nốt. Ngày thứ ba, tôi

khởi sự uống trong buổi sáng, rồi tinh táo lúc trưa. Tôi không muốn tự làm nhục, nên tôi trả tiền khách sạn ra đi. Tôi mua thêm rượu trên đường ra nhà ga hỏa xa. Tôi phải chờ chuyến xe lửa một lúc; và tôi không còn nhớ gì nữa, cho đến khi tôi tỉnh dậy tại nhà một người bạn trong thành phố gần nhà tôi. Người bạn tốt này báo cho vợ tôi biết và nàng gọi người bạn mới làm quen đến gặp tôi. Anh ta đưa tôi về nhà, đặt tôi trên giường và cho tôi uống vài ly đêm đó, cùng một chai bia trong sáng hôm sau.

Đó là ngày 10 tháng 6 năm 1935, và đó là lần uống rượu cuối cùng của tôi. Khi tôi viết chuyện này, gần bốn năm đã trôi qua.

Dĩ nhiên một câu hỏi sẽ đến trong đầu anh, có thể là : "Người đó đã làm và đã nói gì, có khác biệt với việc làm và lời nói của kẻ khác không ?" Phải nhớ rằng, tôi đã đọc rất nhiều và đã nói chuyện với mọi người hiểu biết về vấn đề nghiện rượu. Nhưng đây là một người, ông ta đã trải qua nhiều năm nghiện rượu kinh-hoàng, người đã có hầu hết những kinh-nghiệm của một kẻ nghiện rượu, nhưng ông đã được lành bệnh do một chương-trình mà tôi cố gắng thực-hiện, đó là đường hướng tinh-thần. Ông cho tôi tài liệu về đề tài nghiện rượu, nó thật sự hữu-ích. Điều quan-trọng hon, là sự kiện : ông là người đầu tiên tôi nói chuyện trên cõi đời này, một người hiểu rõ những gì ông đang nói về sự nghiện rượu, từ những kinh-nghiệm thực-tế. Một cách khác, ông đã nói ngôn-ngữ của tôi. Ông biết tất cả mọi giải đáp từ những kinh-nghiệm bản-thân và chắc chắn không phải vì ông lượm

lật những điều đó qua sách vở tài liệu.

Thật là vô cùng tốt đẹp may mắn, được thoát khỏi sự nghiện rượu khủng khiếp mà tôi đã mắc phải. Sức khỏe của tôi đã tốt đẹp và tôi đã lấy lại được sự tự trọng cùng sự kính mến của các đồng nghiệp tôi. Đời sống của gia đình tôi thật lý tưởng và công việc tốt đẹp như mong muốn trong thời gian bất định này.

Tôi đã dùng nhiều thì giờ để truyền đến những người khác, các điều tôi biết được, những người muốn và khẩn thiết cần đến. Tôi làm như vậy với bốn lý do :

1. Tôi cảm thấy đây là nhiệm vụ của tôi.
2. Tôi thích thú làm những điều này.

3. Vì làm như vậy, tôi đang trả món nợ đến một người đã mất thì giờ truyền những kinh nghiệm đó cho tôi.

4. Vì mỗi lần tôi làm như vậy, tôi đã thêm vào sự bảo đảm chắc chắn hơn nữa, cho chính cá nhân tôi, để chống lại sự cám dỗ uống rượu.

Không giống như hầu hết nhiều người khác của chúng tôi, tôi đã không vượt qua nỗi lòng khát khao thèm muốn rượu của tôi trong thời gian hai năm rưỡi đầu dưỡng bệnh. Nhưng không có lần nào tôi đã ở tại điểm gần như thua cuộc. Tôi thường thấy khó chịu khi nhìn bạn tôi uống rượu và biết rõ tôi không thể uống được vì tôi đã tự tập luyện để tin rằng, tôi cũng đã có đặc quyền một lần nhưng đã lạm dụng sự uống rượu một cách kinh khủng, điều đó làm tôi rút lui ngay. Thành thử nó không thuộc về phản tôi, để lên tiếng phản đối, vì sau cùng mãi mãi, không ai ném tôi xuống

và đổ rượu vào miệng tôi.

Nếu anh nghĩ, anh là một kẻ không tin Thượng Đế, một kẻ hoài nghi, hoặc anh có một hình-thức kiêu-hanh trí-thức khác, để giữ anh không chấp nhận những điều nói trong quyển sách này, tôi thật ân hận cho anh. Nếu anh nghĩ rằng, anh vẫn đủ mạnh để một mình đánh gục sự nghiện rượu, đó là việc của anh. Nhưng nếu anh thật sự và thành thật muốn bỏ uống rượu, để mọi sự tốt đẹp và cảm thấy thành ý mong được giúp đỡ, chúng tôi biết chúng tôi có giải pháp cho anh. Nó không bao giờ thất bại, nếu anh thực hiện chương trình bình-phục với một nửa háng hái nhiệt-tâm so với lòng khát khao uống rượu lại.

Thượng-Đế không bao giờ để anh gục xuống !